

η άλλη Θεσσαλονίκη 03

Ενδιαφέρον και επεισοδιακό το INPUT

Για πρώτη φορά στην Ν/Α Ευρώπη το Διεθνές Συνέδριο Δημόσιων Τηλεοράσεων

■ ΤΟΥ Πέτρου Φρέρη

Για πρώτη φορά το Διεθνές Συνέδριο Δημοσίων Τηλεοράσεων (INPUT) πραγματοποιήθηκε στη Νοτιοανατολική Ευρώπη. Το 41ο συνέδριο διοργανώθηκε στη Θεσσαλονίκη από τις 7 έως τις 11 Μαΐου με αφορμή, μεταξύ άλλων, την επίσημη επαναλειτουργία της ΕΡΤ3, η οποία έμεινε ανοικτή για όλο το διάστημα της διετίας του «μαύρου». Ο συγκεκριμένος θεσμός μετράει από το 1977 και κάθε χρόνο διοργανώνει διεθνή συνέδρια στα οποία συμμετέχουν οι δημόσιοι τηλεοπτικοί φορείς, οι εργαζόμενοι σε αυτούς καθώς και οι δημιουργοί των προγραμμάτων. Μοιράζονται ιδέες, τεχνογνωσία και την πίστη τους στον ρόλο της Δημόσιας Τηλεόρασης.

Η φετινή διοργάνωση υπήρξε άριστη και το συνέδριο κύλησε ομαλότατα, ενώ για πρώτη φορά στην ιστορία του INPUT, υπήρξε αίθουσα ανοικτή στο κοινό, στην οποία φιλοξενήθηκαν πάνελ συζήτησης και προβολές.

Ιδιαίτερα φορτισμένο υπήρξε το πάνελ με τίτλο «Δημόσια ή Κρατική τηλεόραση; Εξερευνώντας τη μοναδικότητα της Ελλάδας μέσα στο ευρύτερο πλαίσιο της Ε.Ε.». Μεταξύ άλλων στο πάνελ ήταν οι Μαρία Σπυράκη και Εύα Καϊλή, και οι δύο με την ιδιότητα του δημοσιογράφου-ευρωβουλευτή. Η Μ. Σπυράκη παρουσίασε και σύγκρινε το ελληνικό πλαίσιο για την δημόσια τηλεόραση με αυτό τριών χωρών της Ε.Ε. Στη συνέχεια, ο λόγος δόθηκε

στην Εύα Καϊλή, η οποία άφησε να εννοηθεί πως η ΕΡΤ αποτελεί ένα χειραγωγούμενο κυβερνητικό κανάλι, κάνοντας παραλληλισμούς με τη Βενεζουέλα και την πρόσφατη αλλαγή της νομοθεσίας περί διοίκησης της δημόσιας τηλεόρασης στην Πολωνία. Αμφότερες απέφυγαν εμφανώς να αναφερθούν στο εν μίανυκτί κλείσιμο της δημόσιας τηλεόρασης από την κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ, ενώ όταν ο συντονιστής μίλησε για τον «ελέφαντα που υπάρχει στο δωμάτιο», απάντησαν με ψεύδη τα οποία δυναμίτισαν το κλίμα και προκάλεσαν την αντίδραση του κοινού. Πριν καν

λάβει κάποια απάντηση από το κοινό, η Εύα Καϊλή, ισχυρίστηκε ότι θίχτηκε και αποχώρησε από το πάνελ, ενώ ακολούθησε και η Μαρία Σπυράκη, με το πάνελ να λήγει «άδοξα». Εξίσου ενδιαφέρουσα συζήτηση, με πολύ ομαλότερη ωστόσο εξέλιξη, ήταν αυτό της ΕΡΤ3 με θέμα την πολιτική, οικονομική και κοινωνική κρίση στα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Στο πάνελ συμμετείχαν δημοσιογράφοι από Αλβανία, Βουλγαρία Ρουμανία καθώς και ο γενικός διευθυντής της ΕΡΤ3, ενώ τον συντονισμό είχε η Χριστίνα Σιγανίδου, δημοσιογράφος της ΕΡΤ3. Κύριο θέμα συζήτησης υπήρξε η

πρόσφατη εμπειρία μετά το «μαύρο» της ΕΡΤ, καθώς και οι εμπειρίες των άλλων Βαλκανικών χωρών. Στη συζήτηση μετά τις εισηγήσεις συμμετείχαν και ομιλητές που πήραν μέρος στο εγχείρημα της αυτοδιαχείρισης της ΕΡΤ από την κοινωνία και τους εργαζομένους και κατέθεσαν τις εμπειρίες και τις απόψεις τους.

Έντονη κριτική στην ΕΡΤ

Οι Σπυράκη-Καϊλή δεν ήταν οι μόνες που έγιναν αποδέκτες αντιδράσεων κατά τη διάρκεια του συνεδρίου. Σε άλλο «δωμάτιο», κοινό και εργαζόμενοι άσκησαν έντονη κριτική σε εκπροσώπους της δημόσιας τηλεόρασης. Χαρακτηριστική ήταν η εκτίμηση πως «η ΕΡΤ, παρά τις φιλότιμες προσπάθειες που γίνονται από κάποιους, μοιάζει περισσότερο με την ΝΕΡΙΤ, παρά με την ΕΡΤ της αυτοδιαχείρισης». Ενώ, άλλη παρέμβαση έβλεπε την απαξίωση της ΕΡΤ ως επακόλουθο της στάσης της διοίκησης, η οποία επέλεξε να μην αντιμετωπίζει την κοινωνία ως συμμετοχο, παρά την εμπειρία της αυτοδιαχείρισης και τη διαφορετική λογική που έφερε.

Φυσικά η ΕΡΤ της ΣΥΡΙΖΑ εποχής δεν ασχολείται με τέτοια ζητήματα. Το βασικό μέλημα της διοίκησης είναι πως θα μπορέσει να γυαλίσει το προφίλ μιας ανίκανης και επικίνδυνης κυβέρνησης, απέναντι σε μια εξίσου επικίνδυνη και ανίκανη αντιπολίτευση.

Έναν μύθο θα σας πω...

Όταν οι ντόπιοι έμποροι συναντούν το ξανθό γένος

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν μια μικρή χώρα με ένδοξο παρελθόν από το οποίο, όμως, το μόνο που της είχε απομείνει ήταν η «φαιδρά πορτοκαλέα» και η φτώχεια των κατοίκων της. Σε αυτήν τη χώρα, as την ονομάσουμε Ελλοπία, ζούσε ένας έμπορος που θεωρείτο αστέρι στις συναλλαγές του διότι πάντα λειτουργούσε με τον κώδικα αξιών του που όριζε ότι «εάν η καρδιά είναι αριστερά, η τσέπη είναι πάντα δεξιά». Η κύρια δραστηριότητα του εμπόρου μας ήταν η διευκόλυνση (πάντα με το αζημίωτο καθώς αγαπούσε πολύ τη χώρα του) όσων ξένων ήθελαν να κάνουν επενδύσεις αξιοποιώντας τα μικρά νησιά, τη γη, τον άνεμο και τα ύδατα της πατρίδας του. Μια μέρα κτύπησε την πόρτα του γραφείου του ένας ξένος που καταγόταν από το περίφημο ξανθό γένος του Βορρά που, σύμφωνα με τις παραδόσεις, θα έσωζε την Ελλοπία από τους εχθρούς της. Ήθελε να κτίσει στην Ελλοπία ένα παλάτι για να φιλοξενεί (και αυτός με το αζημίωτο) τους συμπατριώτες του που επισκέπτονταν τη

χώρα. Όμως είχε ένα μεγάλο πρόβλημα: δεν είχε όλα τα απαραίτητα κεφάλαια. Ο έμπορος συγκινήθηκε από την επιθυμία του εκπροσώπου του ξανθού γένους να επενδύσει στην πατρίδα του και δέχθηκε να τον βοηθήσει. Πράγματι, μετά από λίγες μέρες τον φώναξε και του ανέλυσε το σχέδιό του. Θα δημιουργούσαν δύο εταιρίες. Η μία θα ήταν η ιδιοκτήτρια του

παλατιού, την ονόμασαν «Παλάτι» και η δεύτερη θα αναλάμβανε την κατασκευή του, την ονόμασαν «Εργολάβο». Μόλις ετοίμαζαν τα σχέδια, θα κατέθεταν αίτηση στο κράτος της Ελλοπίας για να επιχορηγήσει την κατασκευή του παλατιού (στην Ελλοπία βοηθούσαν με χρήματα των φορολογουμένων όσους ήθελαν να κατασκευάσουν παλάτια) και ο Εργολάβος

θα ανέθετε το έργο της κατασκευής του παλατιού σε άλλες εταιρίες που τις ονόμασαν Υπερεργολάβους. Όλα εξελίχθηκαν σύμφωνα με το σχέδιο του εμπόρου. Το κράτος της Ελλοπίας ενέκρινε την επένδυση και αποφάσισε την επιχορήγηση της κατασκευής του παλατιού (ο έμπορος, μάλιστα, έκανε και δήλωση υποστήριξης της κυβέρνησης που από τη μια απομυζούσε τον ιδρώτα των πολιτών και από την άλλη επιχορηγούσε την κατασκευή παλατιών) και το παλάτι κατασκευάστηκε από τις εταιρίες που προσέλαβε ο Εργολάβος που δέχθηκαν να πληρωθούν μετά την ολοκλήρωση της κατασκευής επειδή γνώριζαν ότι πρόεδρος και στις δύο εταιρίες ήταν ο έμπορος του μύθου. Μετά την ολοκλήρωση της κατασκευής, το Παλάτι εξόφλησε τον Εργολάβο ώστε να πάρει την επιχορήγηση από το κράτος της Ελλοπίας αλλά ο Εργολάβος «ξέχασε» να πληρώσει τους Υπερεργολάβους για την κατασκευή του παλατιού. Αυτό ήταν, άλλωστε, το σχέδιο του εμπόρου: με τα χρήματα του κράτους της Ελλοπίας να

κτιζόταν το παλάτι και οι πραγματικοί κατασκευαστές του να μην έπαιρναν ποτέ τα χρήματά τους. Μάλιστα, μετά την κατασκευή του παλατιού, ο έμπορος του μύθου παραιτήθηκε από τις δύο εταιρίες επειδή είχαν εκτιμηθεί οι γνώσεις και η εμπειρία του και του ανατέθηκε το βαρύ έργο να βρίσκει, πλέον, επενδυτές για το κράτος της Ελλοπίας.

Στις πόλεις και τα χωριά της Ελλοπίας κυκλοφορεί και μία άλλη εκδοχή του παραπάνω μύθου, σύμφωνα με την οποία και ο ίδιος ο έμπορος έπεσε θύμα των εκπροσώπων του ξανθού γένους στην ανιδιοτελή προσπάθειά του να φέρει επενδύσεις στην Ελλοπία. Όμως και αυτή η εκδοχή δεν συμφέρει και πολύ τον έμπορό μας καθώς θίγει τη νοημοσύνη του...

Δυστυχώς, το τέλος του μύθου, δεν περιλαμβάνει το γνωστό «και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα» διότι μέχρι τώρα οι μόνοι που ζουν πολύ καλά είναι ο έμπορος και οι ομοϊδεάτες του.

Αίσωπος Κανιστριώτης